

[Poul Møller.]

tive folkeparti betragter det, vi her står overfor, som en meget betydningsfuld nydannelse og som et tilbud og en tilskyndelse til den jævne mands opsparing og interesse for sin egen alderdoms tryghed.

Ved en samlet bedømmelse af det indgåede forlig mener vi derfor fra konservativ side, at dette har fået en sådan karakter, at vi fuldtud kan være vor medvirken bekendt. Der er taget vidtgående hensyn til vore synspunkter under forhandlingerne, således at opsparingslyst og arbejdsglæde vil kunne trives under det system, der her bygges op. I kampen for og imod velfærdsstaten er der efter vor opfattelse i fradragsreglernes nye udformning, i ventetillæggene og i opsparingsforslaget så meget, der appellerer til den enkeltes initiativ, arbejdslyst og indsats, at denne ordning som helhed betragtet snarere vil fjerne os fra end nærme os formynderstaten.

Men har vi nu råd til de udgifter, ordningen pålægger befolkningen, og vil det ikke mindske det danske samfunds chance for at bekæmpe vort valutaunderskud? Det er vel denne betænkelighed, som i første række præger modstanden imod folkepensionstanken, det er en betænkelighed, der med rette kan fremføres, og for mit parti har det derfor også under forhandlingerne været af den største betydning, at ordningen blev gjort så økonomisk forsvarlig og rimelig som vel muligt.

Derfor har vi virket for, at de forhøjede aldersgrænser kom til at slå igennem så hurtigt som muligt, hvorved en betydelig besparelse er indvundet. Derfor har vi foreslået en udskydelse af ordningens ikrafttræden, indtil balance i vor valutastilling var nået. Dette sidste blev ikke mødekommet, og vi har udover en række mindre besparelser på forskellige områder måttet nøjes med, at ordningens forøgede ydelser først træder i kraft den 1. oktober 1957. Men da bidragsbetalingen indtræder allerede den 1. april 1957, er det i hvert fald klart, at ordningen i året 1957—58 snarere vil virke forbrugsbegrænsende end forbrugsudvidende, hvilket igen vil sige, at folkepensionen tidligst vil kunne påvirke vor valutariske stilling i uheldig retning i finansåret 1958—59. Det må da blive den økonomiske politiks opgave i de

kommende to år at sikre en sådan stabilitet, at folkepensionen og dens udgifter kan bæres af det danske folk.

Lad mig sluttelig føje til, at vi fra konservativ side med glæde bidrager til, at også invalidernes og enkernes kår ved disse forslag er blevet væsentlig forbedret.

Opfyldes derfor vore endnu uopfyldte vilkår ærligt og redeligt, således som vi forventer det, så føler det konservative folkeparti god samvittighed overfor det, vi her er ved at sætte i værk. Vi føler os overbevist om, at der ved denne reform af vor invalide-, enke- og alderdomslovgivning kan skabes en helhed i overensstemmelse med de bedste traditioner i dansk sociallovgivning; og mit parti har ved deltagelsen i de førte forhandlinger været med til at præge ordningen i et sådant omfang, at vi ikke fortryder, at vi blev ved forhandlingsbordet.

Idet vi stadig forbeholder os vor endelige stillingtagen, indtil de givne tilsagn loyalt er opfyldt, skal jeg anbefale at stemme for udvalgsflertallets ændringsforslag og imod de kommunistiske underændringsforslag.

Svend Jørgensen: I henvend 8 år har nu diskussionen om folkepensionen optaget sindene med indlæg snart for, snart imod, tit af en noget voldsom karakter, men nu ser det endelig ud til, at vi nærmer os enden. Det var i 1948, folkeforsikringskommissionen blev nedsat. Det gik i den som altid, når en kommission sidder i en længere årrække, at medlemmer kommer og går, især de politiske partiers medlemmer. Det ærede medlem hr. Bundvad og jeg er således de to eneste, der har fulgt sagen fra dens begyndelse igennem udvalg og underudvalg indtil i dag, da vi foretager anden behandling af den.

Læg mærke til kommissionens navn: folkeforsikringskommissionen af 1948 hed den, ikke folkepensionskommissionen. Deri lå jo, at man anså det for tvivlsomt, om resultatet af kommissionens overvejelser skulle blive et folkepensionsforslag. Det var da også først og fremmest en kommission, som skulle udtale sig om embedsmandsudvalgets forslag til en overbygning på aldersrenten. Det gjorde den også, idet den sagde, at det jo var en mulighed, som i forvejen stod til befolkningens rådighed, og derfor kunne den ikke anbefales som en løsning af